

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20. 6. 2012, čj. 5645/12-1500-506476, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 4. 2015, čj. 15 Af 329/2012 – 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

1) Rozhodnutím ze dne 11. 10. 2011, čj. 121051/11/196962506459, Finanční úřad v Litoměřicích (dále jen „správce daně“) zastavil pro neodstranění vad podání řízení o odvolání žalobce proti platebnímu výměru správce daně na daň z převodu nemovitostí ze dne 13. 5. 2010, čj. 52151/10/196962506459. Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2012, čj. 5645/12-1500-506476 (dále též „napadené rozhodnutí“), Finanční ředitelství v Ústí nad Labem zamítlo odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí o zastavení řízení, a toto rozhodnutí potvrdilo.

2) Ve věci původně rozhodovalo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, který však bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství, přičemž dle § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích vydaných při správě daní uvedeny územní finanční orgány, zde Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné dle zákona č. 456/2011 Sb., v tomto případě tedy Odvolací finanční ředitelství (dále „žalovaný“).

3) Žalobce podal proti rozhodnutí Finančního ředitelství žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud žalobu zamítl. Nesouhlasil s žalobcem, že se žalovaný nezabýval otázkou žalobcovy ústavně konformní ochrany, a poukázal na obsah napadeného rozhodnutí. Rovněž se neztotožnil s obecnou námitkou, že bylo porušeno

žalobcovo právo na spravedlivý proces, neboť ze správního spisu nic takového nevyplývalo.

4) Žalobce namítl, že byl zbaven možnosti dostat svým závazkům vůči správci daně v důsledku zadržování vysokých částek některými soudy. Krajský soud vyhodnotil pohledávky, na které žalobce poukazoval, jako eventuální soukromoprávní pohledávky žalobce za Českou republikou. Takové pohledávky nelze považovat za přeplatek na dani, a nelze jimi tedy platit daň podle § 59 odst. 3 písm. e) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění do 31. 12. 2010 (dále jen „daňový řád“). Započtení soukromoprávní pohledávky nelze podřadit ani pod jiný zákonný způsob placení daně. Pokud žalobce neměl v důsledku zadržení vysokých částek soudy možnost uhradit své daňové závazky, mohl požádat o posečkání daně, povolení splátek či prominutí daňového nedoplatku. Nedostatek finančních prostředků na straně žalobce není důvodem k prohlášení rozhodnutí o vyměření daně za nezákonná či protiústavní. Krajský soud se blíže nezabýval dalšími žalobními tvrzeními o porušení ústavních principů, neboť tato tvrzení neobsahovala projednatelné žalobní body. Žalobce převážně argumentoval skutečnostmi, které nesouvisely s posuzovanou věcí.

5) Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž obecně uvedl, že se domáhá ústavně konformní ochrany práva na svobodu a lidskou důstojnost podle čl. 4 Ústavy a že napadené rozhodnutí je důsledkem výkonu státní moci České republiky, která mu státem organizovaným násilím upírá účinnou soudní ochranu jeho vlastnických práv. Krajský soud argumentuje judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž *„protiústavním zákazem započtení neplatí u platby daní zásada legality“*, jakož i princip *„z bezprávní právo nevznikne.“* Státní moc může občany podle této aplikace *„zákonnosti“* majetkově likvidovat vymáháním daní a poplatků a neposkytnout jim soudní ochranu jejich majetku. Stěžovatel dále uvedl, že ČSSD zasahuje do nezávislosti soudů a že instituty daňového řádu nelze v právním státě zneužívat k zastírání trestní odpovědnosti vládní politické strany. Dále uvedl, že všechny členské státy Evropské unie (EU) jsou povinny zajistit každému občanovi EU zvláštní postavení a zvláštní ochranu jeho práv, což znamená přednostní aplikaci práva Unie tam, kde vnitrostátní právo odporuje zásadám práva EU, a že jeho základní práva jsou ohrožena politickým pronásledováním. Stěžovatel zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků.

6) Takto formulovaná kasační stížnost nebyla věcně projednatelná, neboť v rozporu s § 106 odst. 1 s. ř. s. neobsahovala žádný konkrétně vymezený důvod, pro který stěžovatel napadl rozhodnutí krajského soudu. Usnesením ze dne 21. 5. 2015, čj. 8 Afs 66/2015 – 9, Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele k odstranění této vady ve lhůtě 1 měsíce od doručení tohoto usnesení, a poučil jej, že pokud vady kasační stížnosti neodstraní a v řízení nebude možné pro tyto nedostatky pokračovat, soud kasační stížnost odmítne. V témže usnesení jej Nejvyšší správní soud vyzval k zaslání vyplněného a podepsaného formuláře Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků (dále jen „Potvrzení“). Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 27. 5. 2015.

7) Dne 10. 6. 2015 stěžovatel doručil Nejvyššímu správnímu soudu vyplněné Potvrzení s průvodním dopisem, v němž doplnil další okolnosti ohledně svého soukromého sporu s politickou stranou ČSSD.

8) Dne 29. 6. 2015 stěžovatel doručil Nejvyššímu správnímu soudu další podání nazvané „*Odůvodnění kasační stížnosti*.“ Stěžovatel v něm obsáhle vylicil vztah mezi totalitou, právním pozitivismem a přirozeným právem, dále namítl porušení řady ústavních principů v řízení před krajským soudem (nevymezil však, jak konkrétně se krajský soud těchto porušení dopustil), poukázal na preambuli Ústavy a princip *ius ex iniuria non oritur*, rovněž zdůraznil právní zásadu *pacta sunt servanda* ve vztahu k dodržování mezinárodních smluv podle čl. 10 Ústavy; poukázal též na čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“). Uvedl, že práva občanů EU nelze derogovat vnitrostátní úpravou, a poukázal na judikaturu Soudního dvora EU a na pravidlo přednostní aplikace práva EU. Stěžovatel má jako občan EU právo na zvláštní postavení a zvláštní ochranu svých práv. Zmínil také, že Česká republika je vázána Trestněprávní úmluvou o korupci (č. 70/2002 Sb. m. s.), a má za trestný čin aktivního či pasivního úplatkářství pokládat poskytnutí i přijetí i jen nepatřičné výhody veřejnému činiteli. Krajský soud porušil zásadu panství práva „*rule of law*“, neboť nechránil stěžovatelova majetková práva. Stěžovatel poukázal na nepravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 11. 2004, čj. 24 C 265/2000 – 95, kterým soud uložil ČSSD povinnost zaplatit žalobci částku přesahující 18 milionů Kč. Tento rozsudek je dosud nepravomocný, aby mohli být věřitelé ČSSD vydírání. Orgány České republiky stěžovatele psychicky trýzní mimo jiné daňovou represí; stěžovatel je odkázán pouze na exekučně nepostihnutelnou část svého starobního důchodu. Jedná se o zneužití státní moci v politickém zájmu ČSSD. Poukázal na dosud nevyšetřenou vraždu slovenského advokáta JUDr. Ernesta Valka, na mezinárodní zákaz mučení a nelidského zacházení a na to, že zločiny proti lidskosti jsou nepromlčitelné.

9) Jak je patrné ze shora uvedeného, stěžovatel i v následných podáních setrval výhradně na obecných proklamacích a nevymezil konkrétní a věcně projednatelné důvody, pro které napadal rozsudek krajského soudu. Protože nebylo možné pro tento nedostatek pokračovat v řízení, Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost za použití § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

10) Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel nebyl v řízení zastoupen advokátem, ani nepožadoval ustanovení advokáta. Zastoupení advokátem nebylo u stěžovatele nezbytné, neboť jako bývalý advokát měl nepochybně vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (srov. § 105 odst. 2 s. ř. s.).

11) O nákladech řízení rozhodl soud podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. července 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu